

РЕШЕНИЕ

№ 923

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 22.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8197** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 66, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на П. В. С., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-гр. С., със съдебен адрес в [населено място], р-н Т., [улица], ап.7, срещу Заповед № 6 от 27.06.2023 г. на началника на Затвора, с която на основание чл. 198, ал.4 от ЗИНЗС е отказано да бъде заменен режимът на изтърпяване на наказанието на л.с. П. С. от „специален“ на „строг“.

В жалбата се посочва, че л.св. С. не е бил наказван, бил е награждаван, налице са положителни становища от страна на НС СДВР и ЗНРОД, поради което режима да му бъде заменен от „специален“ на „строг“. Моли за отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание проведено чрез видео-конферендна връзка се явява лично, поддържа жалбата, като подчертава че спазва вътрешния ред на затвора, няма наказания, но има награди и отговаря на критериите за смяна на режима на изтърпяване на наказанието.

Ответникът – Началник на Затвора [населено място], чрез процесуален представител с писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, като разгледа документите по административната преписка и съобрази становищата на страните намира за установено от фактическа и

правна страна следното:

Жалбоподателят П. В. С. изтърпява наказание лишаване от свобода „доживотен затвор без право на замяна“ по НОХД № 303/2011 г. на ОС-Шумен, изменена с присъда по ВНОХД №184/2015 г. на АС-Варна, потвърдена с Решение на ВКС по НД №1559/2014 г., за престъпление по чл. 116, ал.1, т.6 от НК; чл.321, ал.1 от НК; чл.333, чл.330, ал.2 от НК; чл.131, ал.1 от НК и чл.129, ал.1 от НК. От 04.12.2017 г. е при постановен „специален режим“ на изтърпяване на наказанието.

На 15.12.2015 г. е постъпил в затвора [населено място], след превод от Затвора [населено място]. Със заповед на Началника на затвора, л.св. С. е настанен в зона с повишена сигурност – 1-ва група. След влизане в сила на осъдителната присъда, остава в зоната с повишена сигурност. След осъждането му е преместван, както следва:

- на 14.10.2018 г. в Затвора [населено място];
- на 21.12.2018 г. в Затвора в Б. дол;
- на 01.01.2023 г. е върнат в Затвора в [населено място].

Във връзка с подадената от П. С. молба за замяна на режимът на изтърпяване на наказанието от „специален“ на „строг“ е изготвен Доклад на актуалното психично и емоционално състояние, в който е посочено, че лицето е изключително уверено в себе си, убеден в правотата си, решителен, упорит и целенасочен. Налице е богат житейски опит, демонстрира познания в различни области, подкрепени с примерни ситуации, но се улавя стремеж към доминация и налагане на собствено мнение. Създава общо впечатление на образцов затворник, което можело да бъде подвеждащо от охранителна гледна точка, поради което стои на вниманието на надзора. Участва активно в културно-информационни дейности, предлага теми, дискутира и се аргументира. Стреми се към независимост и има подкрепа на близките си. На база старанието и показаното поведение, С. е награждавана, не е наказван. Не работи и не е изразявал желание за устройване в трудова дейност. Рискът от вреди за обществото е определен като висок, имайки предвид характера на извършените нарушения. Оценката на риска от рецидив е дуцирана на постепенно на 25.12.2020 г. на 38 точки и на 04.01.2023 г. на 35 точки. Посочено е, че затворникът е склонен към агресия и обществено опасни средства при решаване на конфликти, като към настоящия момент в условията на затвора няма данни за риск от сериозни вреди за другите лишени от свобода и за служителите. Предложено е да се разгледа възможността за замяна на режима на С. от „специален“ на „строг“.

Изготвено е становище от инспектор ИФ ЗНРОД, в което е посочено, че към 27.06.2023 г. е изтекъл необходимия срок, съобразно нормата на чл.198, ал.3 от ЗИНЗС. Посочва се, че лицето не е наказвано, спазва установените правила, награждаван е. Оценката на рискът от рецидив не е намалена в достатъчна степен. Отчита се проблемна зона, а именно „отношение към правонарушението“, където има подобрение, но то не е достатъчно. Налице е висок риск от вреди по отношение на обществото, дефинирани с оглед характерът и тежестта на извършеното правонарушение. Достигнат е извод, че е необходим по-продължителен период от време, за да бъде по-обстойно проследено поведението на л.св.С., с оглед замяната на режима от „специален“ на „строг“.

По делото е приложено и становище от ИФ НССДВР, в което е посочено, че са налице формалните предпоставки по чл.198, ал.1 от ЗИНЗС, но е необходимо да продължи наблюдението на поведението на лицето в условията на специален режим.

Във връзка с така изготвените становища е издадена Заповед № 6 от 27.06.2023 г. на началника на Затвора [населено място], с която е отказана замяната на режима на жалбоподателя от „специален“ на „строг“. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 31.07.2023 г.

При така установеното от фактическа страна Съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 66, ал. 2 от ЗИНЗС, от лице, което е адресат на акта.

Настоящият съдебен състав, като обсъди наведените в жалбата доводи и представените от страните доказателства намира, че разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от ЗИНЗС първоначалният режим може да бъде заменен със следващия по-лек от началника на затвора след изтърпяване, включително със зачитане на работните дни, на една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното или намаленото с помилване наказание, ако лишеният от свобода има добро поведение и покаже, че се поправя. Според ал. 2 началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност или на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието. Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието. С оглед цитираната разпоредба съдът намира, че оспорената заповед е издадена от материално компетентен орган, в кръга на законовите му правомощия. Спазени са изискванията за форма на индивидуалния административен акт, като са изложени аргументите, мотивирали така постановения отказ. В тази връзка не се констатира основания за прогласяване на нищожността на процесната заповед. При издаването ѝ не се констатира съществени процесуални нарушения, като са изискани предвидените в чл. 66, ал. 2 от ЗИНЗС становища.

При постановяване на заповедта е спазен и материалния закон. Видно от текста на разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от ЗИНЗС се касае за право на началника на затвора, но не и за задължение. Между страните не се спори, че жалбоподателят е придобил формално право за замяна на режима, тъй като е изтърпял 1/4 от присъдата. Замяната обаче не се извършва автоматично, а след преценка на началника на затвора, след получаване на становища, изготвени от ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа и на началника на съответното затворническо общежитие, където се намира жалбоподателят. Изразеното от тях отрицателно становище за промяна на режима, базирано на съществуващите високи стойности на риск от рецидив, както и на „отношение към правонарушението“, е възприето от административния орган, вследствие на което той е решил, че не следва да извърши исканото заменяне на настоящия режим със следващия по-лек. Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от ЗИНЗС, законът дава право на ответника да извърши преценка по целесъобразност на възможността за замяна на режима, а не го задължава при формалното възникване на посочените в нормата предпоставки задължително да се произнесе положително. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за облекчаване на режима, е

предоставена на административния орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност, съобразно формираното у него вътрешно убеждение. Съдебният контрол в настоящия случай се свежда само до това, дали на административния орган действително е предоставено правото да извършва преценка по целесъобразност и дали е спазил процедурата при издаване на административния акт. От представените писмени доказателства е видно, че преди издаване на оспорената заповед ответникът е изискал становища от съответните длъжностни лица, така както изисква законът, въз основа на отразеното в тях е направил собствена преценка дали са налице условията за облекчаване на режима, при който жалбоподателят изтърпява присъдата си, след което се е произнесъл с акта, предмет на настоящото дело.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 100 лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, 57 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на жалба на П. В. С., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-гр. С., срещу Заповед № 6 от 27.06.2023 г. на началника на Затвора [населено място], с която на основание чл. 198, ал.4 от ЗИНЗС е отказано да бъде заменен режимът на изтърпяване на наказанието на л.с. П. С. от „специален“ на „строг“.

ОСЪЖДА П. В. С., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-гр. С., да заплати на ГДИН към МП направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

На основание чл. 66, ал. 2 ЗИНЗС решението е окончателно.

СЪДИЯ: